Book Review: Το δάκρυ του έρωτα

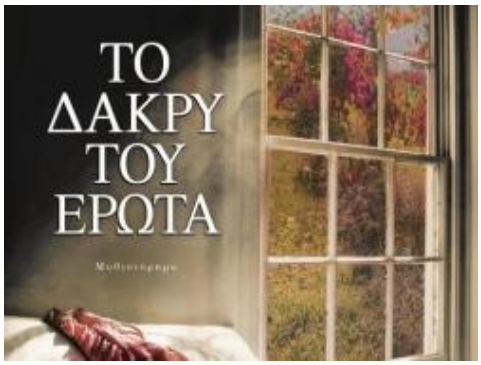

Τρίτη συγγραφική απόπειρα του διδύμου Λίας Ζώτου και Θοδωρή Καραγεωργίου αλλά η πρώτη που τους συναντώ συγγραφικά. Είχα ακούσει θετικά γενικά σχόλια για τα βιβλία τους γενικότερα, ωστόσο δεν είχε τύχει να τους διαβάσω ως τώρα. Καθώς αυτή τη φορά έπεσε στα χέρια μου το νέο τους βιβλίο άρπαξα την ευκαιρία και μπορώ να πω ότι είμαι πολύ ικανοποιημένη από το αποτέλεσμα.

Μια αναπάντεχη κληρονομιά οδηγεί τον Τόμας Λεοντίδη στην εξοχή της νότιας Γαλλίας. Κάποια μυστικά που αποκαλύπτονται μέσα από ένα τετράδιο θα του φανερώσουν ότι το παρελθόν της οικογένειας του έχει γραφτεί με μαύρο μελάνι.

Η ιστορία χωρίζεται ουσιαστικά σε τέσσερις χρονικές περιόδους, από το 1914 έως το 2003 και καλύπτει μια ευρεία γκάμα κοινωνικών στρωμάτων και καταστάσεων που έχουν ως κοινό παρανομαστή μια μεγάλη αγάπη: τους αμπελώνες και το καλό κρασί. Μεγάλο μέρος του βιβλίο καλύπτει η ανάλυση κι η επεξήγηση της μετατροπής του μούστου σε κρασί αλλά και της χαράς των πρωταγωνιστών όταν μιλούν γι'αυτό. Μπορείς να δεις το χαμόγελο στα πρόσωπα τους όταν η σοδειά είναι καλή και το κρασί είναι γλυκό αλλά και την απογοήτευση τους όταν οι δυσκολίες και οι αναποδιές τους πάνε πίσω. Όσον αφορά δηλαδή τη καταγραφή των συναισθημάτων των ηρώων στο χαρτί,οι δύο συγγραφείς μας τα κατάφεραν άψογα.

Παράλληλα όμως έχουμε κι ένα μυστήριο που πλανάται στην ατμόσφαιρα με ένα φονικό που συνέβη πριν αρκετά χρόνια κι όμως ρίχνει ακόμη τη σκιά του στο σήμερα. Αν και θα προτιμούσα να είχαν δώσει μεγαλύτερη βαρύτητα σε αυτό-μιας και τα βιβλία μυστηρίου ήταν πάντα από τα αγαπημένα μου-και όχι τόσο στη περιγραφή της ζωής με άξονα τη καλλιέργεια των αμπελιών, ωστόσο έχει μια αρκετά καλοδουλεμένη ιστορία που μόνο στις τελευταίες σελίδες μπορείς να καταλάβεις ποιος είναι ο ένοχος και γιατί έκανε ό,τι έκανε. Στην ουσία έχουμε 2 διαφορετικά είδη βιβλίων σε ένα που καταφέρνουν να συνυπάρχουν με έναν πολύ άρτιο τρόπο αφήνοντας εν τέλει μια γεύση γλυκόπικρη, όπως άλλωστε είναι κάποιες φορές και το ίδιο το κρασί.

Ένα λοιπόν πολύ καλογραμμένο βιβλίο από δύο ανθρώπους που φαίνεται ότι αγαπούν τη λογοτεχνία για να ασχοληθούν ενεργά με αυτή, συνεπώς αξίζει να τους δοθεί η ευκαιρία κ το βιβλίο τους να διαβαστεί.

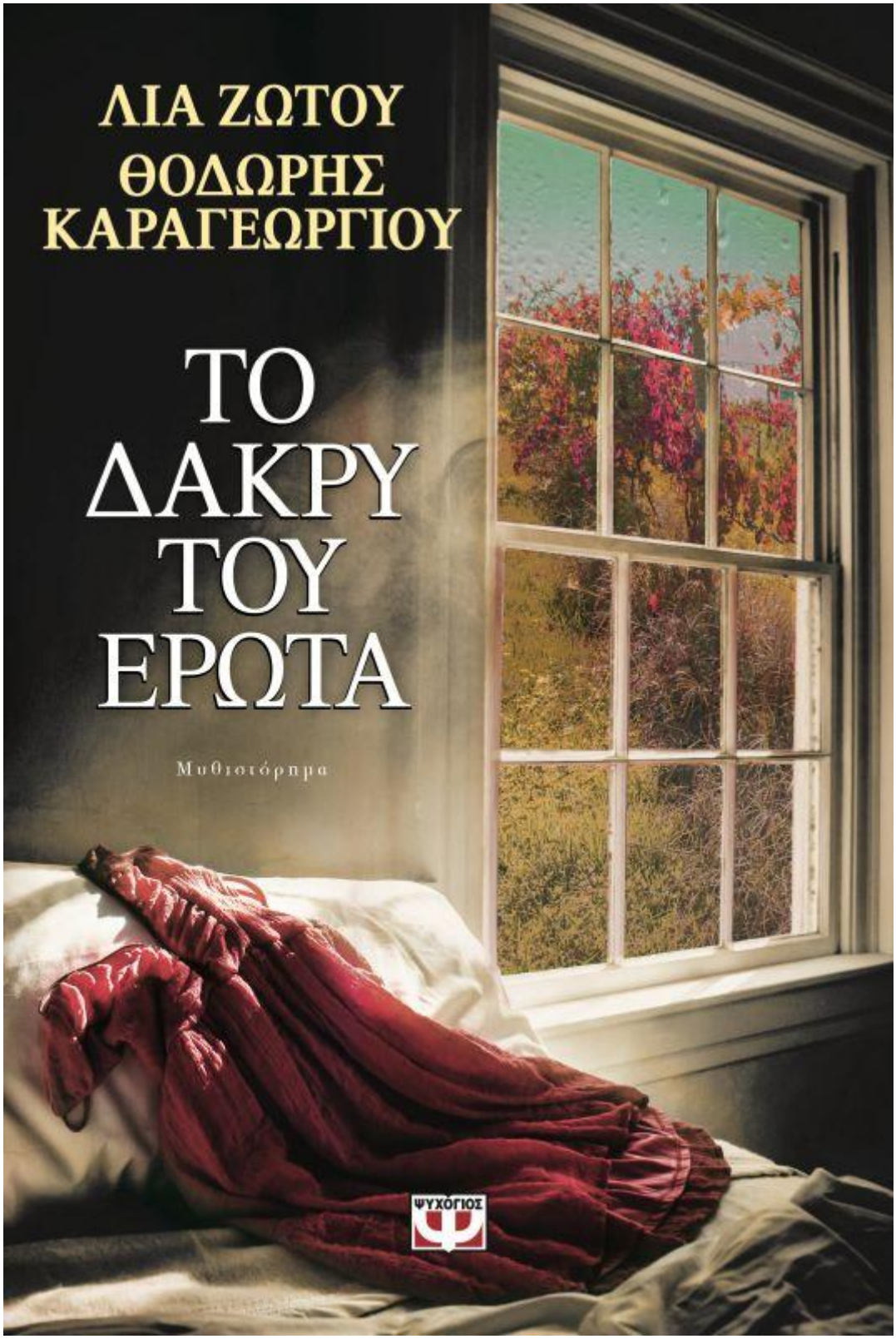

Καλή ανάγνωση,

Μαρία Ανδρικοπούλου